23.01.79

86

1

EN LA MORT DE CARLES CAUSSA

Jordi Solé Tura

La mort se'ns ha endut el company i amic entranyable. Només ens queda el dolor immens i la ràbia impotent davant d'una terrible injusticia sense culpable.

Carles Cauusa se n'ha anat als vint-i-nou anys, quan encara tenía toda la vida per endavant. Malgrat tot, ens ha deixat una intensa vida de servei a la causa del comunisme i, per tant, a la causa de les llibertats nacionals de Catalunya,

Des de la Universitat, en els anys difícils de la dictadura franquista; des de l'Assemblea de Catalunya, que ell havía contribuit a fundar i potenciar; des del Comitè Central del P.S.U.C. i darrerament des de la militància activa a Figueres, on havia tornat amb la seva companya Teresa i el seu fill, al costat dels pares, la seva curta vida ha estat una vida de servei i de combat sense falles ni vacil.lacions.

Carles era un dels homes del futur de Catalunya, una de les millors esperances de la nostra vida col.lectiva del demà immediat. I ho era no sols per la seva lucidesa i per la seva honestedat política i intel.lectual. Ho era també pel seu apassionat amor a la vida, per la seva inquietud vital permanent, pel seu amor a la terra catalana, per la seva atenció envers tot allò que contenia germens autèntics de llibertat.

Recordo com si fos ara mateix -- i més encara perquè el dolor aviva el record -- la campanya electoral del juny de 1977. Varem coincidir en el miting inicial a Figueres. I a Banyoles. I al míting gran de Girona. I recordo la gèlida nit de començaments d'aquest darrer desembre, quan varem fer el miting de la campanya del referéndum a Girona, ningú no podía sospitar que aquell seria el nostre míting darrer.

Carles era un dels millors oradors de la present generació de polítics. Tenía una paraula senzilla ,directa i clara i connectava de seguida amb el públic perquè parlava de les grans coses de cada dia amb les paraules petites de cada dia.

I ara se n'ha anat bruscament, absurdament. ¿Què puc dir per aconsolar-te, Teresa, amiga ? ¿Quins sentiments de condol puc expressar als seus pares ? ¿Fins on arriben les paraules quan el dolor travessa l'ànima de dalt a baix

Només puc dir que continuarem el camí que fins ara haviem seguit junts, que no ens aturarem en la lluita per una societat més lliure i més justa; que no cedirem en el combat per una Cata-

lunya lliure i democràtica. Però és ben cert que en aquest camí, en aquesta lluita res ni ningú no podrà omplir el buit que tú has deixat, Carles amic.

Avui, 23 gena 1979